

Sygn. Akt XVII AmE 347/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania K. F.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania K. F. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 maja 2018 roku, Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża nałożoną na K. F. karę pieniężną do kwoty 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych),
2. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 347/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 25 maja 2018 r., Nr (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 6 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685, 771 i 1000) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną była Pani K. F. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą K. H. Artykułami do Produkcji Rolnej z siedzibą w miejscowości B., zwana w dalszej części decyzji (...), w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

- 1) Przedsiębiorca nie dochował obowiązku określonego punkcie 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 6 lipca 2009 r. nr (...) poprzez stosowanie w okresie od 1 czerwca 2017 r. do 4 października 2017 r. w obrocie paliwami ciekłymi odmierzaczy paliw ciekłych o nr fabrycznych (...) i (...), które nie posiadały ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej.
- 2) Za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną w kwocie 8 000,00 zł

Od powyższej decyzji odwołaniełożyła K. F. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą K. H. Artykułami do Produkcji Rolnej, zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przyjmując, że w niniejszej sprawie Prezes URE nie znalazł przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary w związku z przewinieniem na podstawie art. 56 ust. 6A ustawy Prawo energetyczne podczas gdy w opinii powódki stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a ponadto powódka niezwłocznie zaprzestała naruszania prawa i zrealizowała obowiązek polegający na zalegalizowaniu odmierzaczy paliw o nr fabrycznym (...) i (...),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przyjmując, iż powódka świadomie swoim zachowaniem nie dochowała obowiązku określonego punktem 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 6 lipca 2009r. poprzez stosowanie w okresie od 1 czerwca 2017r. do dnia 4 października 2017 r. w obrocie paliwami ciekłymi odmierzaczy paliw ciekłych o nr fabrycznym (...) i (...), które nie posiadały ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej, podczas gdy niedochowanie opisanego obowiązku legalizacji ponownej odmierzaczy paliw ciekłych o nr fabrycznym (...) i (...) wynikało z choroby nowotworowej zainteresowanej i podyktowane było złym stanem zdrowia po odbytych operacjach, stan zdrowia zainteresowanej nie pozwalał na dopilnowanie wielu obowiązków w prowadzenia działalności gospodarczej zainteresowanej.

Wskazując na powyższe odwołująca wniosła o:

uchylenie wymierzonej kary pieniężnej w wysokości 8.000,00 zł dotyczącej niedochowania obowiązku wskazanego w punkcie 1 zaskarżonej decyzji.

Odwołująca w uzasadnieniu odwołania wskazała ponadto, że w trakcie swojej wieloletniej działalności gospodarczej dotychczas nigdy nie była karana za naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Powódka podczas trwania postępowania nie pozostawała bierna, lecz pisemnie wyjaśniała, wskazując przyczyny niedochowania przedmiotowego obowiązku. Powódka wskazała, że nałożona kara pieniężna jest zbyt wygórowana i nieadekwatna do zawinienia powódki oraz może spowodować zachwiania płynności finansowej przedsiębiorcy. Z uwagi na powyższe, z ostrożności wniosła o nałożenia kary charakterze minimalnym. W ocenie powódki, w niniejszej sprawie wystąpiły również przesłanki do odstąpienia od wymierzenia na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 6 lipca 2009 r. nr (...) udzielono Przedsiębiorcy K. F. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą K. H. Artykułami do Produkcji Rolnej, koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 10 lipca 2009 r. do 31 grudnia 2025 r. W warunkach koncesji zawarto punkt 2.2.1 stanowiący: „Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia"/k. 12-17, 18 akt adm./

Pismem z dnia 5 września 2017 r., Naczelnik Obwodowego Urzędu Miar w Z., znak: (...) poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w dniu 5 września 2017 r. na stacji paliw w miejscowości G. użytkowanej przez Przedsiębiorcę,

stwierdzono, w wyniku czynności kontrolnych stosowanie odmierzaczy paliw ciekłych o numerach fabrycznych (...) i (...) bez ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej, bowiem legalizacja ważna była do 31 maja 2017r.

/k. 1, 2-5, 6-11 akt adm./

W dniu 15 lutego 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzestrzeganiem warunków koncesji oraz wezwano go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia.

/k. 19, 20 akt adm./

Pismami z 5 marca 2018 r. i 16 kwietnia 2018 r. Przedsiębiorca przedstawił wyjaśnienia oraz dokumenty żądane w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego.

/k. 21-35, 38-40 akt adm./

Pismem z 20 kwietnia 2018 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni od otrzymania tego zawiadomienia. Strona otrzymała ww. zawiadomienie 24 kwietnia 2018 r., a zatem termin do zapoznania z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie upłynął z dniem 1 maja 2018 r. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

/k. 41, 42 akt adm./

Przedsiębiorca w roku podatkowym 2017 roku z tytułu prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął przychód(...)zł.

/k.37 akt adm./

W dniu 25 maja 2018 roku Prezes URE wydał decyzję nr (...)

/k. 43-46 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Z tego też względu niezasadnie twierdziła powódka, że pozwany niezasadnie ocenił, iż zaszły przesłanki do nałożenia kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powódka związana była obowiązkiem wynikającym z punktu 2.2.1. koncesji, zgodnie z którym: „Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia”.

Bezsporny był również fakt, że powódka na stacji paliw położonej w miejscowości G. w okresie od 1 czerwca 2017 roku do dnia 4 października 2017 roku prowadziła sprzedaż paliw ciekłych przy użyciu przeznaczonych do tego odmierzaczy o numerach fabrycznych (...) i (...), które we wspomnianym okresie nie były poddane prawnej kontroli metrologicznej (brak stosownego świadectwa legalizacji).

W myśl art. 8 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 11 maja 2001r. – Prawo o miarach (Dz.U. z 2018r. poz. 376, z późn. zm.), przyrządy pomiarowe, które mogą być stosowane w obrocie są określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlegają prawnej kontroli metrologicznej. Zgodnie natomiast z art. 8a ust. 1 ustawy o miarach przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli mogą być wprowadzone do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację.

W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt III SK 14/17, Lex Nr 2522946) Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji". Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określone w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń).

Mając na względzie powyższe, po stronie powodowej jako koncesjonariusza pozostawało podjęcie odpowiednich starań prowadzących do użytkowania odmierzacza paliw poddanego prawnej kontroli, tj. posiadając ważną legalizację tych urządzeń. Tym samym przyjąć należało, iż obowiązek użytkowania przedmiotowych urządzeń w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym metrologiczne, mające podstawę ustawową w postaci przepisów ustawy o miarach oraz powołanego rozporządzenia, wynikał wprost z treści przedmiotowej decyzji koncesyjnej.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Mając powyższe na względzie, w przekonaniu Sądu zasadnie pozwany przyjął w decyzji szkodliwość czynu powódki w stopniu wyższym niż znikomy, gdyż waga naruszonego przez przedsiębiorcę obowiązku przestrzegania bezwzględnie obowiązujących przepisów była znaczna, co uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powódkę kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Za powyższym niewątpliwie przemawiał okres naruszenia, która trwał około 4 miesiące. Prowadzenie obrotu paliwami przy użyciu odmierzaczy bez ich ważnej legalizacji mogło doprowadzić do nieprawidłowego prowadzenia działalności koncesjonowanej w powyższym okresie, a w konsekwencji narazić na negatywne i nieodwracalne, w tym ekonomiczne, skutki względem konsumenta. Niezależnie bowiem od tego, czy w przedmiotowym okresie przedmiotowe urządzenie może działać bez zakłóceń, ustawodawca przewidział przedmiotowy obowiązek dokonywania ponownej legalizacji odmierzaczy paliw ciekłych, którego spełnienie należało do powódki jako koncesjonariusza.

Jeśli chodzi o miarkowanie kary pieniężnej, uzasadniony okazał się wniosek powódki o jej zmniejszenie. W przekonaniu Sądu, za powyższym przemawia stopień zawinienia powódki. Zasadnie zaważył pozwany, że powódka jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej jej koncesji miała obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru,

staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. W niniejszej sprawie nie sposób jednak nie uwzględnić szczególnej sytuacji zdrowotnej powódki w przedmiotowym okresie, w którym naruszenie warunku 2.2.1. koncesji nastąpiło. Jak wskazał pozwany w odpowiedzi na odwołanie, z treści dokumentacji przedłożonej przez powódkę w toku postępowania administracyjnego wynika, że w okresie od czerwca 2017 roku do września 2017 roku powódka była diagnozowana, a w listopadzie 2017 roku leczona rehabilitacyjnie. Powyższe jest zbieżne z twierdzeniami powódki w odwołaniu o ograniczonej możliwości osobistego podejmowania decyzji w przedmiotowym okresie, z uwagi na przebyte operacje. Wskazany okres ewidentnie pokrywa się z okresem, w którym na stacji paliw powódki stwierdzono użytkowanie przedmiotowych odmierzaczy, bez ważnego dowodu prawnej kontroli metrologicznej. Zasadnie wskazał pozwany, że powódka zatrudniała pracowników i poszczególnych czynności nie musiała wykonywać osobiście. Mimo, to przedsiębiorca wskazany w przedmiotowej decyzji koncesyjnej z dnia 6 lipca 2009 roku jest osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, w odróżnieniu od osób prawnych. Jedyną zatem osobą reprezentującą przedsiębiorcę wskazanego w decyzji koncesyjnej była właśnie powódka, która, jak już wyżej wskazano, miała ograniczone możliwości osobistego nadzorowania prowadzonej działalności gospodarczej. W przekonaniu Sądu, mając na uwadze stopień zawinienia powódki, na który wpłynęły wskazane wyżej okoliczności, jak również jej sytuację finansową (k. 32 akt adm.), uzasadnione było zmniejszenie nałożonej kary do wysokości 1.000,00 zł. Kara pieniężna w tej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Będzie na tyle odczuwalna dla powódki, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powódka, jako podmiot ukarany będzie stosowała się do obowiązującego porządku prawnego (zwłaszcza, że powódka niezwłocznie po dokonanej kontroli, dokonała wymaganej prawem legalizacji), a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniżył nałożoną na powódkę karę pieniężną do kwoty 1.000,00 zł.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Stosownie do zasad słuszności, zniesiono wzajemnie między stronami koszty procesu, mając na względzie charakter sprawy i sytuację powódki.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska